

Prvá kapitola

Tlšťašky netancujú.

To mi raz povedala mama po mojom baletnom vystúpení, keď som bola ešte malá. Aj tak som sa tam cítila odveci. Napriek tomu, že sme mali všetky päť rokov, ostatné dievčatá, akoby už stratili bábätkovské kilá a mali štíhle anjelské nohy a ruky, zatiaľ čo moje rôsolovité brucho bolo vidno až z balkónových sedadiel.

Normálne dieťa by sa asi rozplakalo. Alebo by ho to odradilo. Alebo by dokonca skoncovalo s baletom rovno na mieste. Ale ja som namiesto toho dupla nohou so všetkou silou, akú som v sebe v piatich rokoch mala, a zakričala na svoju mamu „HEJ? TAK JA TI UKÁŽEM!“ a zostala som pri balette ešte niekoľko rokov, kým ma tie snobské primadony nahnevali natoľko, že som prešla na hip-hop a moderný tanec.

Celá tá blamáž okolo tanca je dobrou reprezentáciou toho, aký mám s mamou vzťah. A preto, namiesto toho,

aby som jej povedala o novej k-popovej súťaži v LA, *Žiariaca hviezda*, som sa uliala zo školy a vybrala sa vlakom na konkurz. Pardon, ale nie je mi to ľúto.

Našťastie, oco bol minulý týždeň v meste a šiel so mnou na prvé kolá konkurzov. Vystál so mnou rad a podpísal všetky rodičovské dovolenia – niečo čo by mama nikdy nespravila.

Zatiaľ čo prvé otvorené konkurzy boli nenútené a rýchle, dnešný rad sa pohybuje slimačím tempom – pravdepodobne preto, lebo každého nahrávajú pre prípad, že by sa niekto z nás dostal do telky. Je moje najmenej obľúbené ročné obdobie – koniec augusta, LA je vtedy vlhké a horúce ako v ohnivých jamách pekla. Po niekoľkých hodinách státia v zdrvivúco dlhom rade, ktorý sa vinie po Wilshire Boulevard, som zadýchaná a spotená, a tak aj vstupujem do luxusnej kancelárskej budovy, v ktorej sa konajú konkurzy.

„Dobry,“ pozdravím ženu pri vstupe a z čela si utriem kvapku potu. „Prišla som na konkurz do *Žiariacej hviezdy*. Volám sa Shin Haneul, ale tu v Amerike ma volajú Skye.“

Keď sa predstavujem svojim kórejským menom, zakaždým najprv vyslovím priezvisko. Tak ma to naučili rodičia. Vždy sa mi páčili obe mená, keďže haneul v kórejčine znamená „obloha“, a tú do angličtiny preložíme ako „sky“. Skye je teda kúl americká prezývka, ktorú mi vymyslel oco, keď som žobronila o americké meno do školy. A ujalo sa.

Žena pri vchode, približne štyridsaťročná Kórejkanka, ktorá vyzerá, akoby bola jednou z kamošiek mojej mamy (fakt vyzerá presne ako ony... rovnaké handry... čierna blúzka... všetko), sa na mňa pozrie... a zatvári sa prekvapene. Ani sa nesnaží zakryť šok – dokonca zhnusenie – v očiach, keď na mňa civie.

„T-ty ideš na konkurz?“ spýta sa kórejskou angličtinou.

Vtedy sa prepnem do kórejšiny. „Áno, už som prešla prvými kolami konkurzov. Tu sú všetky papiere, podpísal ich otec a overil notár.“

„No... dobre teda.“

Stále sa jej to akosi nepozdáva, ale papiere si vezme. Kým čakám, že ma zaregistruje, zložím si biele slnečné okuliare s rámom v tvare srdiečok, aby som lepšie preskúmala interiér budovy.

Bez ružových sklíčok vyzerá všetko akosi stroho. Budova pôsobí dosť staro, akoby ju postavili v dvadsiatych rokoch minulého storočia. Ale takmer každý centimeter vstupnej haly je pokrytý plagátmi celebritych rozhodcov a Samsung LED HDTV telkami s reklamami na súťaž *Žiariaca hviezda*. Rozhodcovia sú vždy tí istí, Jang Bora, teraz už na dôchodku; bývalá členka skupiny Lovey Dovey, jednej z tých prvých skutočných k-popových skupín z deväťdesiatych rokov; Park Tae-Suk, tvorca *Žiariacej hviezdy* a zakladateľ špičkovej zábavnej spoločnosti v Kórei; a Gary Kim, kórejsko-americký raper, ktorý je veľmi populárny v losangeleskej časti Koreatown.

Totálne sa trasiem nadšením, že tieto celebrity o chvíľu uvidím naživo. Na svojom konkurze budem pri nich tak blízko, že im uvidím póry na nose – ak vôbec nejaké majú. Mama vždy hovorí, že kórejské celebrity si dávajú veľký pozor na pleť, pretože HD obrazovky sú nemilosrdné. Nepozerám dosť kórejskej telky, aby som to vedela, ale povedala som si, že teraz mám príležitosť overiť si to.

Napriek tomu, že *Žiariaca hviezda* nie je prvá k-popová súťaž, ktorá má konkurzy po celom svete, je prvá, ktorá ich má výlučne v Amerike. Stále nechápem, aký je k-pop teraz populárny. Pred desiatimi rokmi ľudia poznali maximálne speváka Psy a jeho komický klip k pesničke Gangnam style. Teraz je všade skupina BTS a ľudia z rozličných kútov sveta čakajú, aby sa dostali na konkurz.

Tváre porotcov na obrazovkách zmiznú a zrazu sledujem malé nervózne dieťa na pódiu. Vlasy má zapletené do vrkočov a na sebe žiarivožlté tričko s motívom SpongeBoba v šortkách. Publikum sa zasmie a je počuť zreteľné „oooch“, ale len kým otvorí ústa a začne nádherne spievať pesničku Hello od Adele.

„Dokelu!“ počujem neznámy hlas predomnou.

„To si robíš žarty. S týmto máme súperiť?“ hovorí niekto iný.

Strasie ma. Nikto mi nepovedal, že musíme sledovať konkurz ostatných, kým čakáme v rade. Ale asi by ma to nemalo prekvapovať. Je to predsa súťaž. A ako lepšie pod-

poriť súťaživého ducha, než nútiť všetkých pozeráť sa proti komu stoja?

„Hotovo. Všetko sedí,“ hovorí žena po anglicky, čím ma vytrhne zo zamyslenia. „Chod' sa postaviť do radu k dverám číslo tri. Budeš čakať asi dvadsať minút. Pred alebo po konkurze si môžeš sadnúť do publika, len ťa prosím, niekomu z organizátorov vždy oznám, kam ideš.“

Nechápem, prečo sa so mnou rozpráva, akoby som bola z Marsu – veď som jej odpovedala v kórejčine, ktorou hovorím bez prízvuku. Ale potom si všimnem, ako na mňa zazerá. Oči prižmúrené a pery pevne stisnuté a našpúlené. V očiach sa jej zračí hrôza a nedôvera, akoby sa bála, že zničím celú súťaž len tým, že tu som. Keby sem teraz vtrhlo stádo volov, asi by sa naň pozrela rovnako ako na mňa.

Na chvíľu sa zamyslím, či vôbec má zmysel označiť ju za drzú. Za iných okolností by som sa, hlavne ak by sme boli v americkom sociálnom kontexte, sťažovala, a možno by to aj malo zmysel. Ale tu sme uprostred kórejskej časti mesta, Koreatown, kde sú všetky nápisy, reštaurácie a aj banky kórejské. Nanajvýš by mi určite uštedrila škaredý pohľad, ktorý by hovoril, že som „drzá americká pubertiačka“. Nestojí mi to za to.

Nakoniec sa rozhodnem ženu ignorovať, postaviť sa do radu a čakať na miesto v publiku. Napriek tomu, že ma to stále škrie, názor neznámych ľudí na moju váhu nie je nič v porovnaní s nepríjemnými komentármi mojej mamy.

Lyla Lee
ZAZIARIM

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo CooBoo v roku 2023
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie
Zodpovedná redaktorka Simona Petková
Technická redaktorka Sandra Friedrichová

Z anglického originálu *Lyla Lee: I'll Be the One*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Publishers,
Spojené štáty americké 2020,
preložila Alžbeta Kovalová.
Jazyková redaktorka Katarína Markovová
Sadzba ITEM, spol. s r. o.
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA